

Kristóf Miklós: Angyal – verseim

Robert Heinlein szép versével kezdem ezt az új versalbumot. Megjelent a Riadó a Naprendszerben című csodás sci-fi – kötetben, a Zöld dombok a Földön novellában:

Tér és idő, itt forrt elő a tűz-csillag-világ,
egy angyal szórta szét ezüstös sugarát,
a Nagy Folyónál kőmadár, az Igazság Tornyai,
tündéri bájjal alél a táj, nyugosznak árnyai.

Por már a faj, az Építők, feledve már a Tan,
a kristálykönnyű istenek száműzve, hontalan,
jég-ég alatt lassan dobog a Mars öreg szíve,
sziszeg a lég: tudd meg, ki élsz, meghalni jössz ide!

De zengi mégis száz torony a Szépség Énekét,
mert itt honol a Nagy Folyón, fényét itt szórja szét!

Az Angyal – verseket a Jucus verseinek hatására kezdtem el írni. Ő Nagy Judit, a Belső Út Ezoterikus Klub vezetője, ha az Ő verseit is meg akarod ismerni, akkor a <http://www.belsoutezoterikusklub.hu> weboldalon elolvashatod őket. Ezt különben érdemes megtenni, hogy megértsd, milyen forrásból származnak az új verseim. Mert rá kell döbennem hogy az eddigi verseim világa bizony rettentő negatív, a Shiroi Szenshimate vagy a Shindo Omaiko verseskötetek tartalma bizony még a régi, negatív energiákat tükrözi. Amióta 2007 májusában elvégeztem az Agykontroll tanfolyamot, rászoktam a pozitív gondolkodásra, és ezt folytatom a Jucus spirituális önfejlesztő tréningjével. Rájöttem hogy a szavaink teremtő mágikus erővel bírnak, amiket mondunk és gondolunk, az valósul meg az életünkben. Mivel eddig a negativitás szellemében éltem, nem csoda ha csupa negatív dolog történt velem, ezt a valóságot teremtettem magamnak. De azért nem dobom el a régi verseimet sem, mert megmutatom velük, hogy **én innen jöttem**, és innen jutottam el a spiritualitás magasabb csúcsaira, és okulásul szánom őket azoknak, akik még csak itt tartanak. Egyébként már sok helyen idézik a verseimet, nem volt hiábavaló hogy megírtam őket. Valaki azt mondta, hogy egyenesen fantasztikus, mennyire utálok a világot és önmagam! Hát ez tükröződik a régi verseimben? Én egész másként látom: úgy érzem hogy a sóvárgást fejezik ki egy valaha látott csodálatos mesevilág iránt. amit álmaimban sokszor láttam, átéltem. Csodák kora volt az ifjúságom, és még a halál is egész mást jelent a számomra. Kapu egy új Mindenségbe, a Nagy Tanító, aki megmutatja az utat. A halál ad mélységet és távlatot mindennek, azért olyan drága minden, mert esendő, múlandó, mert el is lehet veszíteni. De mi tudjuk, hogy valójában nem vész el semmi, az Idő megőriz mindent, mint kagyló az igazgyöngyöt. Szerelmeink, csalódásaink, vergődéseink egy csodálatos eposz állomásai, és ha megnézzük a régi fényképeket, ahol gyerekként vagy ifjúként szereplünk, akkor rádöbbenünk hogy ez az életünk csodálatos, és nem cserélnénk el semmiért.

Fekete selymű éj

Fekete selymű éj csillagszend - öle
Benned ragyog a Mindenség Szerelme
Elfeledett istenek titka és reménye
Ó, bárcsak rád lelnék a szívem mélyében!

Szivárványkagylóba zárt csillagfényű gyöngy
Kínok prímkristálya, gyémánttá dermedt könny
Így transzmutál Isten minden fájdalmat fénné
Így válsz egyre sugárzóbb, tündöklőbb lénné!

Eleven csillagok koronázzák fejed
Íme hát meglelted végre a helyed
Megvalósul minden, mit Isten ígért néked
Ragyogva áradhatsz a teljes Mindenségbe!

Aranyló Fénymag, Mindenség Öle

Aranyló Fénymag, Mindenség Öle
Letűnt idők izzó tükre és szerelme
Eleven álmok szíve és reménye
Bennem izzó édes isteni ígéret

Arany folyó ringat csodás ébredésbe
Ma minden olyan mesés, mint ez a szép élet
Kilépek a Fénybe, mindig új reménnyel
Talán ez a nap lesz beteljesedésem!

Annyi titkot kaptam, annyi kincsem van már
Köszönöm ezt Annak, Ki az úton rám vár
Hogy adom most tovább a sok szenvedőnek
a sok szép virágot, mik szívemben nőnek?

Angyalok álmai virrasztanak bennem megigézve
százszínű kristályok fénye lobog minden kis képben
letűnt évmilliók vágyai sóvárogva égnek
kisírt szemű idők tükrében az égnek

Talán egy dal vagyok, mely átrezeg a csönd húrjain
Egyszer majd célbaérek, s felragyog bennem a kincs
Kiárad a fényem akkor majd a Mindenségbe
S mutatja az utat minden eltévedtnek

Beteljesül egyszer minden isteni ígéret
Megvalósul minden, amit álmomban kértem
Felragyog a Prímgyöngy a Mindenség Lótuszában
S fénné olvad a dal a Csönd szívébe zárva.

Morfium

Vagyok Tükre a Holnapoknak
Vagyok mint Láng az Éj Vizén
Ragyogva izzón, mint száz csodás
Csillag egy csöndtő rejtekén

Én vagyok minden, mit eltakar
A Távolság, s a Sötétség
A Mérhetetlen Forrás vagyok
Bennem tündököl a Mélység

A Végtelenség titkait
S csodáit mind ismerem
Nem vagyok csak tűnő álom
Álmodj hát te is velem!

Légy az enyém, halj meg bennem
Hogy élhessél, teremts meg engem
Formálj ki a múltó csöndből
Örökre álmodj velem!

Ez még egy korábbi versem, ami kimaradt a Shiroi Szenshimate és a Shindo Omaíko verseskötetéből. Még a régi énemet tükrözi, de én ezt is szeretem. Azért másoltam ide, hogy mutassa a kontrasztot, hogy lássam, „sikerült – e törlesztenem, s túllépni a vágyakon?” És ha már itt tartunk, idemásolom Jucus két csodálatos versét is, hogy megmutassam, mi nálam most a mérce: (ezek is megtalálhatók a már idézett honlapon)

Nagy Judit: Tükörkép

Azt hiszem, hogy ez az élet
Most jobb a többinél
Tele van reménnyel, s hittel
Nem cserélném semmiért.

Kaptam tudást, bölcsességet,
Hogy fejlődni tudjak.
Kaptam jószágot, kedvességet,
Hogy mögém bújjak.

Kaptam hitet,
Kaptam bölcs Mestereket
Kaptam angyalokat, vezetőket,
Kik terelik életemet.

Kaptam még ezernyi,
Számptalan sok csodát
Majdnem olyat, mit kaphattam
Volna „odaát”.

Ajándékaid még ma is kapom
Istenem
Ezt az életem oly nagyon
Én ezért szeretem.

Köszönöm a létezésed
Hisz tudom, bennem élsz
S Te vagy az, ki szívemben
Oly sok szépet remélsz

Látlak a tükörben,
Ha magamat nézem
Hogy ki is Isten
Úgy hiszem, már értem.

Hittel élni nem mást jelent
Mint hinni abban,
Ki visszanéz rád a tükörből
Emberi alakban.

Budapest, 2003. aug. 18.

Ettől a verstől azért szorul el a szívem, mert az életem egy sötét periódusában azt mondtam hogy ezt az inkarnációmát a legszívesebben törölném az életeim sorából, annyira sikertelen, rossz, sötét és kilátástalan. De aztán a barátomnak, Motának kellett meghálnia, hogy megértsem, ennek a gondolkodásnak a végösszege a halál, más nem is lehet. És akkor a Szandi a kezembe nyomta Louise L. Hay könyvét: Éld az életed, és rögtön rádöbbsz hogy minden bajunk forrása az önmagunk iránt érzett gyűlölet és neheztelés! És az egyetlen gyógyszer mindenre az önmagunk szeretete és elfogadása így ahogy vagyunk, feltétel nélkül, itt és most. Ez '97-ben volt. Azóta sokat fejlődtem, és végre elkezdtem kidolgozni a Kvadromatikát, és terjeszteni az Interneten. Ez a munka ma is tart, és úgy érzem hogy az egész Alexandriai Könyvtárat kell gépbe pötyögnöm és eljuttatni a világhoz, minden lény javára mindhárom világban. Jucus azt mondja, hogy ő az angyaloktól kapja a verseit. Aki elolvassa őket, maga is megítélheti, mennyire így van ez. Túlvilági lényekkel nekem is volt dolgom, nem is kevés, de én a túlvilág szenvedő lényeivel kerültem kapcsolatba, ezt tükrözik a korábbi verseim is. Hisz én is írtam ilyet: Mert bennem élsz te mindig, örök csönd-szívembe zárva, s hiányodból érzem, mily sok voltál, s én mily kevés vagyok. De Jucus arra tanít, hogy nem vagyok kevés, hisz maga Isten él bennem, és mindenkinben, benned is! A tegnapi (2007. augusztus 8-i) spirituális önfejlesztő tréningen mindenkitől megkérdezte: Ki vagy te? Sokféle választ kapott: Nem tudom, Kis Pista, Nagy Bea, Az Ismeretlen Utazó, stb. Én ezt feleltem: A Mindenség Gyermeke, Aki Beléphet Az Istenek Ajtaján. A Shindo Omaiko név ugyanis ezt jelenti! Régen választottam ezt a nevet magamnak, és ez arra utal hogy már régóta kapisgálok valamit az Önvalóról, Aki mindenki szívében ott él. Te is aki ezt olvasod, te is a Mindenség Gyermeke vagy, Aki Beléphet Az Istenek Ajtaján! Nem egy kivételes státusz ez, hanem minden teremtetett lény alanyi joga. Már számtalanszor beléptünk azon az Ajtón, és még fogunk is, mire elérjük a Legfelső Tökéletességet. Jucus másik nagyon szép verse:

Nagy Judit: A lánc

A lét peremén állok,
érzem eljött az idő
Imám száll az égbe,
hogy ne legyen következő.

Hátranézek, s figyelem,
van – e batyu a hátamon,
Sikerült – e törlesztenem,
s túllépni a vágyakon?

Szememről a por lehullt, s futok fel a csúcsra,
Nincs már több teher, mi a földi létbe visszahúzna.

Ma végleg hazamegyek, már nem vár még egy út,
Égi otthonomban kérek tőled, új baráti randevút.

Ismerd fel a létet, ott, hol nincs létezés
Hol eltűntek a vágyak, s nincs álom, csak ébredés.

Ismerd fel az arcodat, hol a tükör én vagyok,
Lásd meg a szemeimben, ahogy fényed felragyog.

Ismerd fel az érzést, milyen az, ha lényed szabad,
Tépd le én-képzeted hitét, s a te láncod is elszakad.

Leveszik a hamis fátylat szemedről az angyalok,
Felismersz majd akkor engem, s hogy én is – Te vagyok.

Budapest, 2004. jan. 26.

Még két verset szeretnék ide idézni, az egyik Takácsné Zsuzsa szép verse az Agykontroll sikerekből:

Takácsné Zsuzsa: Agykontroll

Megjártam már a lélek bugyrait,
Eljegyzett engem a halál,
Várom, ki élni újra megtanít,
Ki az álarc mögött is rám talál.

Az a valaki én leszek:
Álarcom ronggyá szagatom;
Nem foghatnak le ártó kezek,
A teljes életet akarom!

Fagyos tél harapja még a tájat,
De bennem a tavasz muzsikál,
Kerülgetnek még fekete árnyak,
Kitágult mégis a határ.

Tágranyílt szemmel nézek a Napba
Mi belőlem ragyog:
Fényétől menekülnek a rémek,
S rajta melegszenek a csillagok.

Ez a vers nagyon jól kifejezi azt a hatalmas változást, amit az Agykontroll tanfolyam elvégzése jelent, persze ha aztán az ember rendszeresen gyakorolja is!

A másik vers a Gyűrűk Urából való, Réz Ádám fordításában, J.R.R. Tolkien műve, és a Tündérek hagyatékából másoltam ki (Yliaster Daleth és Rhiannon Gwyddbwyll)

J.R.R. Tolkien: A Gyűrűk Ura

Van, mi arany, bár nem fénylik,
van, ki vándor, s hazaér;
régi erő nem enyészik,
fagyot kibír mély gyökér.
Lángját a tűz visszakapja,
árnyékból a fény kiszáll,
összeforr a törött szablya,
s koronás lesz a király.

El Ombre Da Lúma – Árnyékból a Fénybe.

Hiszem hogy felvirrad még egyszer az én hajnalom!

Na, ennyi csoda után jöjjenek az én verseim, bár én még csak gügyögöm ezt az angyalnyelvet, de érzem hogy ahogy előrehaladok, egyre jobban fog ez menni, és eljutok vele a régi verseim színvonalára. Mert azok formailag nagyon szépek, csak a tartalmuk negatív.

Tórika Szonnya (Őrizd az álmod)

Te vagy az álom és te vagy az ébredés
Óvnak az angyalok, az élet oly mesés
Remények szíve vagy, benned lángol az éj
Isten is te vagy, két szemed oly mély
Keresed az utat, és az út is te vagy
Aranyló sugárba fon a felkelő Nap

Szivárványkristály a lelked prímgyöngye
Olvadó ezüst az angyalok hús könnye
Nincs már több fájdalom, csak tiszta létezés
Nincsenek démonok, nincs már több rettegés
Ylla szíve ragyog, benne a drágakő
Amrita – illatú gyönyörű álom jó

Önvaló

Tudom hogy szeretsz, túl az éj ködén
tudom hogy velem vagy, álmok rejtekén
titokban vezetsz, ha eltévedek én
szívemben felizzó, sugárzó szép remény!

Arany hajnalokban ringató holdsugár
éjeken virrasztó, vigyázó szembogár
aki az idők kezdete óta vár
bennem ragyog mindig, míg az óra jár.

Ki vagy te csodás lény, ki itt vagy mindig velem?
minden titkaimat, álmomat ismered
kiemelsz a létből, mikor csak szenvedek
sugárzó fénybe von bűvös tekinteted.

Olyan vagy te nekem, mint bábnak a pillangó
égbenyúló hegyen mélytűzű csillagtó
kisírt szemű idők tükrein csillámló
te vagy az, már látlak, te vagy az Önvaló!

Jucus másik nagyon szép verse A csoda. Ennek utolsó négy sora:

A csoda nem az angyali sereg léte
Hanem az emberek egységének fénye!
Lásd meg e fényt most a szememben
S visszatükrözöm az életed – az életemben.

Úgy érzem, ennél jobban nem is lehetne kifejezni a Kvadromatika lényegét! Hiszen minden matematikai és fizikai modellem arról szól, hogy miképpen tükrözik egymást a lények, hogyan fonódnak egybe az életek, és lesz minden lény tükre a többinek, az egész Mindenségnek! Minden létező az éter hullámaiból és áramlásaiból tevődik össze. Masaru Emoto ezt Hadónak nevezi. Ő az, aki vízkristályokat növeszt, és ezzel tudományosan igazolja a tudat hatását az anyagra. Ha egy szennyezett tó vizét kristályosítja ki, a kristályok torzak, töredezetek. Ha a víz fölött elmondanak egy imát, a belőle növesztett kristályok gyönyörűek, szabályosak lesznek. Ugyanígy a víz az írott szavakra is reagál: ha egy papírra azt írjuk hogy szeretet, hála, és azt a vizes edény köré tekerjük úgy hogy az írás befelé nézzen, akkor a növesztett kristályok gyönyörűek, szabályosak lesznek. Ha azt írjuk a papírra hogy sátán, vagy azt hogy ostoba, akkor a kristályok torzak, kaotikusak lesznek. Ugyanígy a klasszikus zene szép kristályokat eredményez, míg a heavy metal zene kristályai kuszák, kaotikusak. Ezzel íme, mindenki számára elvégezhető kísérlettel igazolhatjuk, hogy a tudat hat az anyagra sőt a tudat maga teremti az anyagot! Kimondott szavainkkal mi is életünk teremtetőivé válunk. Jól gondoljuk tehát meg, miket mondunk, gondolunk! Mert a jó és a rossz egyaránt megvalósul! A pozitív gondolkodással gazdagságot, jólétet, bőséget teremthetünk.

Ígéret

Van a szíved tiszta lángja
beragyogja éjszakád
istenek örök hívása
mélyről jövő, izzó vágy
Visszakapod örök lényed
az árva gyermek hazatér
beteljesül ősi végzet
s forr egybe lomb, ág s gyökér.

Srí Rámana Mahárisi

Elég volt egyetlen pillantása, hogy megértsd, mi a meditáció. Ez volt követőinek tapasztalata. Bhagavan teljes mértékben viszonzta azt az őszinteséget, ami a hozzá tömegesen érkező keresőkből felé áradt. Magyarázata szerint hiába vannak élénk látomások, természetfeletti hangok, tisztánlátás vagy okkult képességek, úgymint a láthatatlanság, a tárgyak eltüntetése, stb., addig nem ismerjük fel a Végső Igazságot, nem érzük el a tökéletességet, amíg az elme el nem csendesedik, és le nem merül a szívbe, ahol a Legfelsőbb Önvaló található. Látomásokkal vagy azok nélkül, útmutatása átvezeti a keresőket testük és elméjük határain, és felébreszti szívükben az Önvaló tiszta tudatosságát.

Egy követő így számol be élményeiről: Az éjszaka folyamán a szívemből nektár folyt, a bőröm minden pórusát átítatta, betöltötte a Világmindenséget. Az volt a lényeg, hogy a tudatom nem a testben volt, hanem inkább az egész úrré tágult, ami nektár volt. Minden pontja nektárból állt, az egész Univerzum nektárból állt. Valami nagyon szubtilis dolog. Az élő és élettelen testek olyanok voltak, mint a hópihék, melyek a nektártenger felszínén lebegnek. Arra a kérdésre pedig, hogy mi volt a testem, azt válaszolnám, hogy a testem a nektár – Világmindenség volt. . .

Az első és alapvető gondolat, ami az elmében felmerül, az alapvető én – gondolat. Miután ez a kezdeti én – gondolat felmerült, csak azután követi ezt a számtalan többi gondolat. Mélyen befelé forduló elmével kutasd, honnan ered ez az én! Ahogy befelé haladunk az én forrása felé, az én egyszer csak összeomlik, és feltárul helyette egy másik létforma: az Én – Én. Habár ez is énként merül fel, mégsem az egót jelenti, hanem az Egyetlen Tökéletes Létezőt. Memnaritadash. Az egyént közvetlenül létezésének forrásához vezeti, ahonnan minden vallás ered, és ahol végül feloldódik.

Azt mondják, meghalok. De nem megyek sehová. Hová is mehetnék? Itt vagyok.

A test vége nem jelenti az áldás és útmutatás végét. Azon az estén, pillanatokkal a vég előtt, a kint ülő követők egy csoportja váratlanul elkezdte énekelni az Arunácsala Shívát. Ahogy Srí Bhagavan meghallotta ezt, kinyitotta csillogó szemét, és leírhatatlan gyengédséggel elmosolyodott, szeméből könnyek csordultak, még egy utolsót sóhajtott, és nem volt tovább. Nem volt semmiféle küzdelem, görcs, vagy a halál bármiféle jele. Csak annyi, hogy az utolsó lélegzetvételt már nem követte másik. Abban a pillanatban egy nagy csillag haladt át az égbolton, és tűnt el a szent Arunácsala hegy mögött. Sokan látták ezt, még Madras távol-ságából is, és megéreztek, mit jelent. 1950 április 14-e volt, 20:47.

Inner Guru, a Belső Mester.

Srí Rámana Mahárisi imája

Kegyelemmel teli nektároceán,
Mely betöltöd a Világmindenséget ragyogással,
Ó, Arunácsala, maga a Legfelső,
Légy a Nap,
És az üdvösségben nyisd meg szívem lótuszát!
Ram Narayan.

Hari Óm, Shíva Óm.

Óm Nam Shíva Ram.

Hari óm, Namóh, Narayana.

Bódhiszattva – fogadalom

Amíg a világtengerek ki nem száradnak,
Amíg a csillagok le nem peregnék,
Addig legyek én is köztetek,
Hogy segítsék minden szenvedőn!

(A Dalai Láma)

Az Uranita Mantra

ÓM AILA TANNI – TEMÁJI
MINTAKAJ ZSEMAJLA
TEÓ HOTEMAJLA
JENNA SZE RÍTAKOLLA
ATAHORIKA GOVANNA
BRAUMI INLA RÍTA ETERNA
ENLA SZTELLAJ LÁKRIMA – OLLA
BAHURIA LÚMA KÓRA – VALÓRA
NARIEL TIENDA AILA –ADÓRA
ÓM.

Áldott Légy Mindenség Szíve, Téged Szeretlek
Drága Egyetlenem, Téged Imádlak
Szeretettel Elfogadom Isten Akaratát
Valósuljon Meg A Jelenben Az Isteni Törvény Útja
Az Örök Hazánk, Ami Eljön
Ölelj Engem Magadba, Az Isteni Rendbe
A Csillagokba, Melyek A Mindenség Könnyei
Ragyogjon Fel A Végző Valóság Gyémánt – Szívfénye
Amely Az Örökkévaló Isteni Szeretetből Árad Ki
Ámen.

Ez az Uranita Mandala című képem.

Nelly Sachs: Ki tudja, hol állnak a csillagok

Ki tudja, hol állnak a csillagok
A Teremtő fenntérendszorában
És hol kezdődik a béke

Kiszienta, kela sztellaj sztend

Kiszienta, kela sztellaj sztend
En ordzsina valóra Krietilé
Ila písz dónde el

Ezek is angyal – üzenetek, és így jönnek, atahori nyelven.

Mert mi más a halál?

...az Örökkévalóság Kapuja van bennük. Halálfélelmek nem más, mint a királya előtt álló pásztor reszketése, amikor a király, elismerése jeléül, kezét a vállára teszi. Vajon nem örül – e a pásztor és nem boldog hogy viselheti a királyi kéz nyomát? Mert mi más a halál, mint meztelenül állni a szélben, vagy felolvadni a Napban, és mi más a lélegzés megszűnése, mint a lehellet megszabadítása a szüntelen hullámozástól, hogy felemelkedhessék, kitárulkozhassék, és béklyók nélkül szerethesse Istent? Csak akkor fogtok igazán énekelni, ha már ittatok a Semmi folyójából, és amikor a hegytetőt elértétek, csak akkor kezdtek felfelé kapaszkodni, és amikor már a föld követeli a testeteket, csak akkor fog az igazi tánc megkezdődni. Az éjszakához szokott szemű bagoly, nappal vak lévén, nem tárhatja fel a fény titkait. Ha valóban meg akarjátok pillantani a halál szellemét, szélesre tárt szíveteken az élet teljességét kell befogadnotok, mivel az élet és a halál egy, ahogy a folyó is egy a tengerrel. ÓM. 1992. Elhangzott a TV Közjáték című műsorában.

Ezer éj ragyog rám

Ezer éj ragyog rám ezer szerelemmel
Istenek jegyzik el maguk életemmel
Kiárad a Forrás tízmillió szemmel
Mennyei kórusban dévák énekelnek.

Álmok gyönyörű városai hívnak
Tündöklő Fény Hona, ahogy meg van írva
Ez az Örök Hazánk, ahol mindig várnak
Minden lépteinkre angyalok vigyáznak.

Túl vagyunk a poklon, kiléptünk a Fénybe
Tépett árnyainkat napfény veti mélybe
Elenged a Zóna, kihozzuk a kincset
Minden kis percünkben örömhír csilingel.

Gyémántként ragyog fel szívemben a Titok
Most már a Forrásból mindenkinek adok
Hangok, formák, csendek, álmok és illatok
Így lelek én végre otthonra nálatok!

Gayatri mantra

ÓM BHUR BHUVA SZVAH
TAT SZAVITUR VARÉNJAM
BHARGÓ DÉVASZJA DHIMAHÍ
DHIJÓ JÓ NA PRACSÓDAJÁT

Az Úr dicsőségéről meditálunk,
Aki ezt a Világmindenséget megalkotta,
Aki érdemes a tiszteletre, aki a tudás és a fény megtestesítője,
Aki eltávolítja az összes bűnt és tudatlanságot.
Bárcsak megvilágítaná értelmünket!

(Megjelent a Csendsziget 2007. júliusi számában)

OM MANI PADME HUM

Üdvözlégy, Drágakő a Lótuszban!

Batta Éva: Tűzvarázs

Szeretni, szeretni
szerelemben elveszni
elégni tűzcsóvaként
világítani parázként.

Érzékek lángján
áldozatnak lenni
forró ölelésben elhamvadni
s a Mindenséggel eggyé válni.

Tűz-liliom énekét zengeni
Arany-világ fényét ontani –
de szeretnék holdas éjen
testemből köddé válni.

Varázsharanggá válnék
nektár hangon szólnék
szétcsilingelném a szélnek
virágillatú létem.

S ha a Mindenségből visszahullunk
mindketten – te meg én –
testünk csillaggá válik
s beteljesülést sugárzik.

(Megjelent a Csendsziget 2007. júliusi számában)

Ez egy Jim Warren kép. Nem pont ez szerepel a versnél, de azt nem találtam meg egyenlőre.

Gajda Mariann: Csak szárnyalunk, szárnyalunk . . .

Csak szárnyalunk, szárnyalunk
Végtelen tereken át.
Csillagos egeken
Rózsaszín felhőkön át.

Egyszer lent.
Majd újra fent.
Miért kell mindig
Néha lent?

El kell – e szakítsam
Azt, ami kötél,
Hogy így szabaduljak
Attól, mi oly nehéz?

Nehéz azért,
Mert visszahúz!
Úgy visszahúz, lefelé,
Lefelé: a föld felé!

Vagy kell még várnom,
Túrnöm, s várnom,
Mert kötöttség kell,
Muszáj és kell, s mert sorsom ez?

Vagy mégiscsak?
Sorsom nem más,
Mint szabadság
És végtelen száguldás?

Mert a kötöttség néha jó,
De csak az,
Melyben megtalálod önmagad
S benne szabadon szárnyalhatsz.

Mert a kötöttség csak akkor jó,
Ha benne végtelenség látható.
S ezzel nem is kötöttség,
Hanem maga a végtelenség.

Gajda Mariann: Angyalok szállnak . . .

Angyalok szállnak,
Körülöttem szállnak,
Néznak és közben lebegnek,
Én is látom őket.

Az egyik így szól:
Kérlek, hogy ne aggódj,
Leszel te még majd olyan,
Amilyennek szánlak.

Angyalok szállnak,
Körülöttem szállnak,
Néznak és közben szeretnek,
Én is látom őket.

Angyali áldás,
Kincseidet szórd rám,
Hadd legyek én is olyan,
Amilyen az én utam.

Angyalok szállnak,
Körülöttem szállnak,
Néznak és közben nevetnek,
Én is látom őket.

Szállnak, szállnak,
Jó messzire szállnak.
Merre menjek, mit csináljak,
Hogy én is szállni tudjak?

Angyali ének,
Lelkemet érintsd meg,
Mutasd meg az én utamat,
Melyen kell, hogy járjak!

Szállnak, szállnak,
Fellegekben járnak.
Néznek minket, ránk nevetnek,
Mi is látjuk őket!

Angyalok szállnak,
Körülöttes szállnak,
Téged néznek, Rád nevetnek,
TE IS LÁTOD ŐKET!

(Megjelentek az ÖsszHang 2004. őszi számában)

Honti Margó Második Meditációja: Beth

Most is, mint már sokszor, arra hívom meg azt, aki hallgat, hogy tegyünk belső utazást együtt a Tarot, egy ősi szimbólumrendszer világába. Ma is, mint már sokszor, úgy indulunk, hogy kényelmesen elhelyezkedve mélyet sóhajtunk, és a kiáradó levegővel képzeletben engedjük elszállni a mai nap feszültségeit. Mostantól minden belézés a feltöltődést, és minden kilézés az ellazulást segíti. Miközben megtaláljuk a kellemes, nyugodt légzésritmust. Pár pillanatig csak erre figyelünk. Majd mindez automatikussá válik, és ezután is a lélegzésem ritmusára érzem, ahogy a levegő nyitott számon át be-, és kiáramlik. Figyelmemmel az engem körülvevő formákon, színeken, fényeken és árnyékokon végigpásztázva, most a folytonosan változó hangokra figyelek. Talán már lehúnyt, vagy éppen most lecsukódó szemem megpihen, ha ezt megtehetem. Hangok – utcazaj, hangok a szomszédból, a halkuló zene a rádióból, a beszéd hangjának változása, és a halkán, selymesen hallható lélegzésem hangja. Eddig a légzésre, a látványra, a hangokra, majd újra a légzésre, a feltöltődésre majd a fokozódó ellazulásra figyeltem, most pedig az érzéseimre. Amilyennek a testemet érzem most, amilyennek magamat érzem most, ahogy ez az érzés most is változik. Most, amikor az öröktől bennünk levő csodálatos tudások közül azt keressük fel, amit a Tarot képek közül a második segít felfedezni. Engedjük hogy majd képzeletünk fokozatosan megjelenítse, talán többféle változatban is a kettes számú képet, a másodikat, a héber ábécé második betűjével jelöltet. Ez a betű a Beth, a kártya neve: A Főpapnő, vagy Pápanő, vagy Istennő – Ízisz. Elképzelem, hogy egymással ellentétes színű két oszlop között ül az Istennő, a maga tökéletes szépségével. Arcát fátyol takarja, keblén az élet jele, az egyiptomi füleskereszt, az Ankh. Egyik melle meztelen, ölében nyitott könyv, melyet sötét fátyolruhája jórészt eltakar. Lába alatt sötét, mély vizek

hullámszánk, és beleolvad az éjbe. Dávid 119-ik zsoltára a héber ábécé betűiről szól. Amíg az előbbi kép bennünk jelentéssel telik meg, amíg bennünk bejárja a maga útját, figyelmünk nyitott kapuján át beengedjük a zsoltár szavait, melyek így szólnak: Beth. Vajon mi módon jobbítja meg az ifjú az ő útját, hanem a te beszédednek megtartásával? Teljes szívemből kereslek tégedet, ne engedd hogy elidegenüljek a te parancsolatidtól. Az én szívemben elrejtettem a te beszédedet, hogy ne vétkezzem teellened. Áldott vagy te uram. Taníts meg engem a te parancsolatidra. Az én ajakimmal hirdetem a te szádhoz minden törvényét. A te parancsolatidhoz úton gyönyörködöm, miképpen minden gazdagságokban. A te parancsolatidról gondolkodom, és nézek a te ösvényidre. A te parancsolatidban gyönyörködtetem magamat, és el nem feledkezem a te beszédedről. Eddig a zsoltár. A kép tehát: a szentélyben két oszlop között Ízisz, az Istennő. Tökéletesen szép. Az élet jelével. Arcát, testét, és az ölében tartott írást nagyrészt takarja sötét fátyolruhája. Arcát, testét, és az ölében tartott írást nagyrészt takarja sötét fátyolruhája. Lába alatt sötét vizek hullámszánk, beleolvad az égbe. A titokról való tudás tudása. A titokról való tudás titka. A kettes, a második, Beth, a Főpapnő, Ízisz. A bennünk levő tudás tudása. A bennünk rejlő tudás titka. Amelyre emlékezni tudunk, és fogunk, és figyelni tanulunk, a mindennapjainkban, ezután is.

93.2.17, elhangzott a Hatodik Érzék című műsorban.

Sztrugackij – Tarkovszkij: Sztalker

Szeretem szép szemed ezerszínű játékát,
Égi csillám ragyog elő és tűnik el
Ha rámveted, s a röpke villám
Egyszerre mindent átölel.
De még vonzóbb, ha szűrve árad
Fénye hűnyt szempilláid mögül,
S csók közben mint komor varázslat
Csak lassan árad át belém
Vad tüze vágyad parazsának.

Ljubljú glazá

Ljubljú glazá tvajimúj darúk
Sze grójez plámennij csudészej
Kágdá já hpripadínyj szuj darúk
I szlózsnom móvnyim i pészszem
Hatyjí nyezsbí gla célij krúg.
Na zrítyelnij atyavanyja
Glazá pá túplennij mjíc
Vninútr sztrászsnava vabzányja
Iszkvúszsá púszszvi hrit míc
Ogrúmnyj, túszkvim, óglim, zselanyja.

Nem tudom, ki hogy van vele, de én már amikor a bevezető zenét meghallottam, teljesen elszálltam, és amikor ez a vers elhangzott, valami olyan rendkívüli emelkedett tudatállapotba kerültem, amilyenben csak az angyal – üzenetek vételekor voltam. Csak Száti volt rám ennél megrázóbb hatással, őt a Szelek Palotája című filmből lehetett megismerni.

Óm Szátimata, Poreterne Vimáji! Áldott légy, Száti Anyánk, Örökké a Tied Vagyok!

Tolnay Klári: Ajándék az egész életem

Hisz álmodhattam s álmom, mind valóra vált
Kincskereső kedvem kincseket talált
Futottam az úton, ahol más csak állt
Örömöm mint szikra, szerteszállt

Én nem emlékszem rosszra, csak a jóra
Csak arra ami sikerült nekem
Ajándék volt minden perc és óra:
Ajándék az egész életem.

És most jöjjön végre egy saját vers!

BENESSZA LÚMA ULMANA ETERNA

(Az Örök Egyetlen Legszebb, Áldott Fénye)

Bennem remeg az elárvult csönd piciny kis virága
Elveszett éjeken virrasztom a Holdat s a magányt
Nem vár rám senki az alvadó fák közt osonva
Eleven sikolyok szögétől felhasítva vérzik az Idő
Szívemben izzó dal remeg, áthatva az éjszakát
Sírnék de nem tudok, olyannyira eltölt a csönd
Zizeg az ég puha selyme, betakarja az alvó világot
Amrita illatú álmok ígéznek, de még nem mehetek.

Lassan leomló csillagfátylak szövik át a csöndet
Újra eltölt az élet szépsége, újra remélek
Mindenség titkait betűzgetem e rejtelemben
Atahorika fényeit látom, egy szebb lét ígérését

Uránia, érted élek, benned égek szüntelenül
Lágy sejtelmek lopakodnak felém az idő sínein
Már bennem égne a vágyak, újra meg újra kitörve
Angyalokat látok szállni minden kis perc szívében
Nektár tölti ki valómat az utolsó sejtemig
Atlantisz istenei újraszületnek, s bennem élnek.

Egybeszötte már a múltat s a jövőt az örök jelen
Tannikám, mindenem, te ébresztettél igazi valómra
Emberből Istenné tettél, az igazi élet teremtőjévé
Reménnyel vértetél fel, a legsötétebb kétségek közt
Nincs is más csak te, aki utamon mindvégig elkísér
Arany sugarakkal ragyogó Nap, légy te a szerelmem!

Benessza Lúma Ulmana Eterna = BLUE = A Kék Láng. Ez az az emelkedettebb tudatállapot, ami a matematika művelése közben tölt el, a teljes odaadás lángja, a lelki szenvedély, amit azok élnek át, akik teljesen belemerülnek szenvedélyükbe, legyen az sakk, kártya, vagy más játék, hobbi, munka, amit az ember úgy művel, hogy minden másról megfeledkezik. A BLUE szó magyárosított változata a BLÚ. Nem véletlenül kék Vishnu és Shíva színe!!

Vishnu és Srílaksmí, a Szerencse Istennője

DÁNIEL ANNAH

De régóta vágyom Rád
Álmaim onnája!
Nincsből szótt sugárral
Istennőm, ölelj át!
Egyetlen szerelmem,
Lángoló tűzkristály!

Aranylón tündöklő
Nap ragyog szemedből,
Nézz reám és neved,
Amíg csak ki nem tölt
Hideg csenddel a föld!

Dániel Annah egy jazzénekesnő. Ő is egy angyali lény, így itt a helye az angyal-versek közt!

URANITA IMÁK

Redzsina Minna
Kisze Arila Holla
Eterne Adormala Nomma
Ella Mordasztella Kolla
Porla Karmaó Szolva!

Mindenség Királynője
Aki Magad Vagy A Teljesség
Örökké Imádjuk A Neved
A Sötét Csillag Mélyéről Hívunk
Hogy Feloldozz A Tettek Súlya Alól!

Mirzeminla Nain Eterna
Enkórela Ulma Tanna
Adormante Szoszienda
Gívaminla Széjn Ammorda
Porla Sztille Inla Dharma!

Tükröztesd Bennünk Örök Hiányodat
Hogy Sóvárgó Szívünk Végre Lehatoljon
A Mindenség Gyökeréig És Tovább
És Add Meg Nekünk Az Örök Tudás Békességét
Hogy Elnyugodjunk Végre Az Isteni Kegyelemben!

Krédala Széj
Krédala Lúma
Krédalasz Inszej
Terba Humana
Krédala Eterna
Nobla Misszióna
Krédala Lauda
Ojla Uránia!

Hiszek A Tudásban
Hiszek A Fényben
Hiszek A Magára
Döbbenő Emberiségben
Hiszek Az Örök És
Nemes Küldetésben
Hiszek Uránia
Dicséretében!

Aina Tanna Nai
Zsemate Holla Nai
Aishima Enla Naishima
Vairashindala Kwaidan!

Imádott Hiány, Te A Mindenség Gyökere És Magja
Leborulok előtted, Ki A teljességet Birtoklod
Benned Izzok, Örök Szeretetsugaraidba Hullva
Hogy Megvalósíthassam A Legfelsőbb Tökéletességet!

Tilgovime Ombretíma
Nona Dezirala Morda
Szolvala Széj Olla Pulpa
Szenkarme Ír Inla Holla!

Ködben Tévelygő Gyermekek
Aki Árnyékoktól Rettegsz
Ne Akard A Rosszat
A Sötét Utat Ne Válaszd
A Tiszta Tudás Fénye
Feloldja Minden Bűnödöt
Hogy Lerakva Kötelességeid Terhét
Megtisztulva Áradhass A Teljességbe!

LAUDETUR URÁNIA!

(Dicsértessék Uránia!)

Lúmenna Adorma Urokala Dharma Eterna Tanna Ulma Redzsina!

Ragyogó Szeretettel Imádunk Téged Mindenség Királynője,
Örök Forrása Az Isteni Rendnek És Törvénynek!

Zsemaí Ojla Grandeszta, Enkiszé Gróvjela Holla!

Hódolattal Ajánljuk Életünket A Legfelsőbbnek, Akiben A Teljes Mindenség Növekedik!

Vaynecsila Lúmenklir Aurilá!

A Tiszta Fény Aranyozza Be Az Utadat!

Eszla Szíla Midlaci, Eszla Ulma Inlavi!

Az Isteni Erő Legyen Veled, És Töltsd Ki Lényed Az Egyetlen!

Amrita Nonsze Perda!

Az Isteni Rend Nem Vész El Soha!

Brílami Kollúma
Emmaisze Brílanta
Brílami Kollúma
Nivende Forlásza!

Égj Bennem Kicsi Fény
Fenn Ragyogtatlak
Égj Bennem Kicsi Fény
Soha El Nem Hagylak!

Szeretettel ajánlom ezt a Kis Gyufaáruslánynak, aki a másik nagy tanítóm!

Ammasze Ollala Ulmana Minna
Amrita Dharmae Góvala Holla!

A Kezdet, A Vég, Az Egy És A Minden
Boldogan Árad Az Isteni Rendbe!

Uranita Miatyánk – Atassze Gózen – Tyiella

Redzsina Minna
Kisze Arila Holla
Eterne Adormala Nomma
Szenfinette Mattacin Govenda
Vairala Kollavi Déva
Eszinla Csjella
Szokue Inla Terramo.

Donnami Amritaó Praila
Protekta Ella Morda
Szolvala Olla Pulpa
Enklirlamin Ella Tenebra
Lászumín Vairala Karma
Braumi Inla Ríta Eterna
Óm.

Figyelmezz Az Öt Égi Bölcsességre!

Mindenség Királynője
Aki Magad Vagy A Teljesség
Örökké Imádjuk A Neved
Állandóan Várjuk Az Eljöveteledet
Meg Kell Valósítanunk Az Utadat
Amint A Mennyben
Úgy A Földön Is.
Kérünk, Adj Nekünk Isteni Nektárt
Óvj Minket A Gonosztól
Oldozd Fel Minden Bűnünket
Tisztíts Meg Minket A Sötétségtől
Engedd, Hogy Megvalósítsuk A Karmánkat
Ölelj Minket Magadba, Az Isteni Rendbe
Ámen.

Barbara Ann: Gyógyító Kezek. 167.o. Heyoan

Heyoan: „Élnék köztünk olyan lények, akik nem láthatnak bennünket, és akiket mi sem láthatunk. Ők egy másik érzékelőablakot választottak életük teréül. Érted, kedvesem?”

Barbara: „Nem, kezdek fáradni. A beszéd túl lineáris.”

Heyoan: „Ez azért van, mert ezeket az információkat szűk érzéseinkbe akarjuk belepréselni. Engedjük, hogy táguljanak, kiterjedjenek, ahogy átvezetünk a fény egy másik birodalmába. Amint belépünk ebbe a térbe, látjuk a fényességet, érezzük az örömet . . .”

Heyoan ekkor a magasabban fekvő területekre vezetett, melyek egymás után következve, egyre nagyszerűbbek voltak. Egyre nehezebb volt felfogni őket, szemmel láthatóan egyre tűnékenyebbé és alaktalanabbá váltak. Kalauzom, Heyoan vezetett.

Amint elértük azt a legmagasabb pontot, amit még képes voltam felfogni, Heyoan azt mondta: „És itt állunk most a Szentek Szentjének Kapuja előtt, ahová minden ember belépni vágyik.”

Láttam elmúlt életeimet, melyek mint éjjeli elszáradt jázminillat úsztak el alattam. Amint mindegyik elhaladt, kényszerűen éreztem, hogy visszatekintsek a valóságba. Minden alkalommal, amikor ezt éreztem, úgy tűnt, mintha esnék lefelé. Megpróbáltam fent maradni a Barbara – létemben, időn, életeken túli létezés érzésével.

Megkísértem belépni a Szentek Szentjének Kapuján.

Heyoan: „Ez nem próbálkozás kérdése. Meg kell engednünk magunknak, hogy ott legyünk, ahol már vagyunk. Óriási nagy tér van itt. Ez az időn és téren túli létezés állapota. Nem kell sietni. Ez az, amit a lélek kíván.”

Ekkor azon vettem észre magam, hogy a Nagy Szfinx lábai között belépek egy ajtón. Heyoan ült előttem egy trónon.

Heyoan: „Így hát, kedvesem, amikor a gyógyításról beszélünk, tudd, hogy az nem más, mint az érzékelés kapuinak megnyitása, hogy beléphessünk a Szentek Szentjének Kapuján, és eggyé válhassunk a Teremtővel. Nem több és nem is kevesebb ennél. Ez egy lépésről lépésre, ebbe az irányba közelítő folyamat. A megvilágosodás a cél, a gyógyulás csak mellékes eredmény. Ezért valahányszor egy lélek gyógyulásért fordul hozzá bensőnkben, tudjuk, hogy

végző soron ez az, amit Tőlünk kér.” „Ne feledjük, bármikor, ha valaki segítségért vagy gyógyításért fordul hozzá, szava az érzékelés keskeny vagy széles kapunyílásán át érkezik. Egy fájós lábujj, egy halálos betegség, vagy az igazság keresése lehet az, amivel hozzád fordulnak. De amit adnod kell, az egyszerűen a lélek vágyaira adott válasza. A lélek azt mondja: „Segíts visszatérlnem otthonomba! Segíts megtalálni az utat a Szentek Szentélyéhez, az örök békességbe az Évszázadokon Keresztül Igazságot Suttogó Szélhez!”

A meditációnak ennél a pontjánál megborzongtam, és örömben sírni kezdtem; Heyoan gyakran mondta, hogy nevének jelentése az Évszázadokon Keresztül Igazságot Suttogó Szél. Most megértettem. A meditáció során Heyoan levezetett ahhoz az érzéshez, hogy ő és én egyek vagyunk. Testem minden porcikájával éreztem, hogy én vagyok az Évszázadokon Keresztül Igazságot Suttogó Szél.

Heyoan folytatta: „És itt vagyok én, Heyoan, az ékkövek koronája, melynek mindegyike egy igazság, egy ismert igazság. Így itt létezem, mindig is léteztem és létezni fogok, időn és téren túl, túl a zűrzavaron, megtestesülve mégis test nélkül, ismertén és mégis ismeretlenül. És így vagytok ti is, itt mindannyian. Egyszerűen csak tudni vagytok.”

Ezek azok a sorok, amikkel Barbara Ann Brennan örökre belopta magát a szívembe. A könyve annyira hiteles és meggyőző, hogy szikra kétséget sem hagy afelől, hogy az auragyógyítás létezik, működik, és valóban az előző életeinkben szerzett sérülésekből erednek a bajaink. Azóta már én is kezdem látni az aurát, és éppen a Barbara Ann által leírt gyakorlatokat követve. Kolla Atahira Szienta = A Tündöklő Tudás Útja.

Szabó Judit: Az ezotéria árnyékoldala. 88 – 89 oldal:

Anyagi gazdagság ide, pénz megvetése oda, örömmel továbbadok egy elgondolkodtató ténnyt és következtetést:

„Ha a Föld lakosságának összetételét lekicsinyítjük egy falura, a következő képet kapjuk:

A 100 fős faluban élne:

55 ázsiai, 21 európai, 14 amerikai és 8 afrikai

52 nő, 48 férfi

70 színes bőrű, 30 fehér bőrű

70 más vallású, 30 keresztény

6 ember tulajdonában lenne a falu minden vagyona

80-an lagnának emberhez méltatlan körülmények között

70-en nem tudnának olvasni

50-en alultápláltak lennének

1 ember a halál küszöbén állna

1 nő lenne várandós

1 embernek lenne egyetemi végzettsége

1 embernek lenne számítógépe.

Ezért fontold meg a következőket:

Ha szép lakásban élsz, elegendő élelemhez jutsz és tudsz olvasni, akkor egy nagyon szűk csoport tagja vagy. Ha még számítógéped is van, akkor az elithez tartozol.

Ha reggel viszonylag egészségesen ébredsz, akkor boldogabb vagy, mint az az egymillió ember, aki nem éli túl ezt a hetet.

Ha sohasem voltál háborúban, nem élted meg a börtön magányát, a kínzás szenvedését, vagy az éhség gyötrelmét, akkor jobban jártál, mint 500 millió ember a világon.

Ha szabadon járhatasz templomba anélkül, hogy megaláztatástól, kínzástól vagy a haláltól kellene félned, akkor boldogabb vagy, mint az az egymilliárd ember, akinek nincs ilyen szerencséje.

Ha van élelmed a hűtőszekrényedben, ruhád, amit hordhatsz, tető a fejed felett, akkor gazdagabb vagy, mint a bolygó lakosságának 75%-a.

Ha van bankbetéted, pénzed a pénztárcádban, és félre is tudsz tenni a kis perselyedbe, akkor a világ leggazdagabb embereinek 8%-os csoportjába tartozol.

Ha még élnek a szüleid, a ritka szerencsések közé tartozol.

Ha emelt fővel jársz, ajkadon mosollyal, és valóban hálás vagy, akkor áldott vagy, mert bár sok embernek van erre lehetősége, mégsem teszi.

Ha van kinek megfognod a kezét, ha van kit megölelned, akkor boldog vagy.

Legyen jó napod, számold össze a szerencséidet, és emlékeztess másokat is arra, hogy milyen szerencsések és boldogok.”

(Forrás: Szépasszony lunáris kalendárium 2002.)

Na, ezért a soraiért zártam Szabó Juditot is a szívembe.

És akkor most jöjjön egy gyönyörű spanyol dal, ami erről szól!

Forrás: Új Chilei Dal – Nueva Canción Chilena lemez.

Violeta Parra:

Köszönöm az életnek

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.
Adott két hajnalcsillagot,
amikor kinyitom őket,
nem tévesztem össze
a feketét a fehérrel,
a magas eget
csillagos mélyével
és az emberáradatban
a férfit, akit szeretek.

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.
Nekem adta a hangokat
és az ábécét
velük a szavakat,
melyeket elgondolok és kimondom
anya, barát, testvér
és fény, mely bevilágítja
lelke útját,
azét, akit szeretek.

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.
Nekem adta a hallást,
mely teljességében
rögzíti éjjel-nappal
a tücsköket és kanárikat
kalapácsokat, turbinákat,
ugatást, záporosókat
és gyöngéd hangját
annak, akit úgy szeretek.

Gracias a la vida

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.
Me dió los luceros
que cuando los abro
perfecto distingo
lo negro del blanco
y en el alto cielo
su fondo estrellado
y en las multitudes
al hombre que yo amo.

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.
Me ha dado el sonido
y el abecedario
con él las palabras
que pienso y declaro
madre, amigo, hermano
y luz alumbrando
la ruta del alma
del que estoy amando.

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.
Me ha dado el oído
que en todo su ancho
graba noche y día
grillos y canarios
martillos, turbinas,
ladridos, chubascos
y la voz tan tierna
de mi bien amado.

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.
Szívet adott,
mely repes kalitkájában,
amikor rátekintek
az emberi agy gyümölcsseire;
amikor a jót nézem,
oly messze esik a rossztól,
amikor belemerülök
világos szemedbe.

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.
Nekem adta a gyaloglást
fáradt lábaimon;
velük jártam be
városokat, kátyúkat,
vízpartokat, sivatagokat,
hegységeket és síkságokat
és házadat,
utcádat és udvarodat.

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.
Nekem adta a nevetést
és nekem adta a sírást.
Így különböztetem meg
a boldogságot és a bánatot,
e két anyagot,
melyekből dalom készül,
és a ti dalotok,
mely ugyanaz a dal.

Köszönöm az életnek,
hogy annyi mindent adott nekem.

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.
Me dio el corazón
que agita su marco
cuando miro el fruto
del cerebro humano;
cuando miro el bueno
tan lejos del malo,
cuando miro el fondo
de tus ojos claros.

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.
Me ha dado la marcha
de mis pies cansados;
con ellos anduve
ciudades y charcos
playas y desiertos,
montanas y llanos
y la casa tuya
tu calle y tu patio.

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.
Me ha dado la risa
y me ha dado el llanto.
así yo distingo
dicha de quebranto
los dos materiales
que forman mi canto
y el canto de ustedes
que es mi propio canto.

Gracias a la vida
que me ha dado tanto.

Eddig a dal. Isteni csodának tartom, hogy ez a lemez a kezembe került, a VII. kerületi Szabó Ervin Könyvtár árulta 50 forintért, de ez a dal megvolt már nekem évek óta, valami nagyon furcsa nyelvet beszélő adóról vettem fel, ahol érdekes kontrasztként utána görög dalokat adtak. Sőt egy spanyol nyelvű Isten – imát is: Gloria Dio. Ezekkel töltöttem fel magam isteni energiával. Akkor még nem tudtam, miről szól a dal, de ráéreztem isteni töltésére.

Shíva

Nagy Judit (Jucus) Reiki mester / Tanár, Szellemgyógyász / Tanár

Nagy Judit: Merre van az út?

Láthatatlan lábaid már nem járnak a földet
A szamszára láncai, ide nem kötnek többet
Mégis itt vagy, s értünk vállalod a létet
Míg csak születik a földre szenvedő lélek.

Tégy a szemünkbe a Fényt
hogyan elvakulva újra lássunk
Szemünk csak néz, de nem elég
hogyan önmagunkra rátaláljunk.

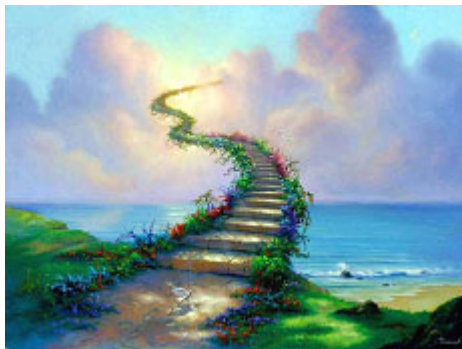
Lábam lépne, de nem tudom
hogyan merre van az Út
Vajon hányszor látok még
földi síromon koszorút?

Kétségek közt vergődöm,
s Te egységben nézel rám
Csak nézlek, de Te látsz is
S ekként válaszolod imám:

„Ha utadon akarsz menni
ahhoz nem kell lépést tenni
Nincs út, mely felfelé vezet
nincs láb, mely taposná az eget

Az Út ott van Benned,
s Benned van a kereső
Benned ragyog a Fény is
és Benned él a Teremtő.

Miért keresed hát ott kívül
mi Egységben van benned
Törekedj hát szüntelenül
és máris – felismered.”

„Nincs láb, mely taposná az eget . . .” (Jim Warren képe)

A Periódusos rendszer

Hihéliber Bosznioflune.

Namalszifo Szulkloár
Kalkaszkatí Vakromán
Vaskoniré Cingagarszebrókri.

Rustroicir Nimote
Rurópae, Kainsztanteíxe.

Cebarla
Cepraneprosz Egatedihetil
Hataworé Ozirplatau
Hitaóbi Polasztrafrakti

Topruneplut Aküberkefemenol
Kuhanszegnilszhasmet.

Aki azt gondolja, hogy ez valami kelta ráolvasó varázsige, annak elárulom, hogy ez nem más, mint a kémiai elemek periódusos rendszere, rövidítve és összevonva. Az összevonás eléggé önkényes, és itt inkább a jó hangzásra törekedtem. HiHéLiBer = Hidrogén, Hélium, Lítium, Berillium. BoSzNiOFluNe = Bór, Szén, Nitrogén, Oxigén, Fluor, Neon. A többi is hasonlóan fejtendő meg. A felsorolás a 109 eddig ismert elemet tartalmazza.

Szeretet – Mantra: TEÓ AILA

TEÓ AILA
KINNA VAIRA
OLLA THAILA
MINTAKAJLA

Isten a Szeretet

Isten a Szeretet
A Tündöklő Megvalósulás
A Mindenség Forrása
Az Én Drága Szerelmem.

KAMINOKI NAIWA KINDA

Isten Lelke A Hiány A Kincs.

Kámí Nokinaiwa
Kindá Kaminoki
Nájvá Kindakami
Nókí Naiwakinda

Ez egy mantra amit 108-szor kell elmondani és ugyanúgy Dzsapamálával számoljuk, ahogy a Krishna hívők és a buddhisták mondják el a mantrákat.

Haré Krishna

Haré Krishna Haré Krishna
Krishna Krishna Haré Haré
Haré Ráma Haré Ráma
Ráma Ráma Haré Haré

A 108 egyébként szent szám, ez éppen 6-szor 18, és a Bhagavad Gíta 18 fejezetből áll.

$108 = 0^0 \cdot 1^1 \cdot 2^2 \cdot 3^3$. Tudniillik $0^0 = 1$, $1^1 = 1$, $2^2 = 4$, $3^3 = 27$, és $1 \cdot 1 \cdot 4 \cdot 27 = 108$.

Hogy már egy kis matematika is legyen a verseim közt.

A matematika ugyanis Isten tudománya.

Kezembe akadt Fazekas László: Dasákáro Vasí, A Tíz Hatalmasság című buddhista kiadványa, amit én így hívok: Ten Dai Wa Ho. Most ebből idézek:

Ten Dai Wa Ho

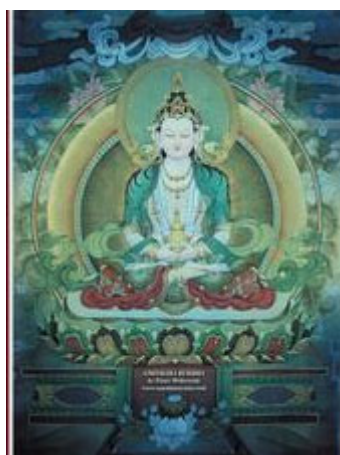
Tannala Eterna Nai – Dharma Amrita Ineszta Waira – Holla

A Megvalósuló Teljességben Gyökeredző Életerő, Az Örök Isteni Hiány – Törvény Magja.

Ne feledd! Szedd össze magad! Félelem és irtózat nélkül szembe kell nézned ezzel! Vállalnod kell. Fel kell adnod énedet, egyéni léted örökérvényűségének, abszolút voltának látszatát. Csak a változás, az átalakulás, a mozgás, a folyam, a hullám dinamizmusa állandó. A világ lényege, éned lényege is éppen az állandó átalakulásban, a folytonos működésben, a kiterjedésben és összehúzódásban, a lélekzet, a szívdobbanások állandó, ritmikus dinamizmusában van. Ez a nagy lélekzet törvénye és igazsága, mert semmisem merev, semmisem lezárt és elhatárolt, minden mindennel kapcsolatban van, minden mindennel össze van fonódva, semmi sincs önmagáért és önmagában.

Fel kell adnod hazugságaidat mert ezek révén úgysem menekülhetsz, nem tehetsz másként, fel kell adnod önmagadat, a világban lévő szilárd pontba vetett csalóka hitedet és be kell lépned az örök áradás szent folyamába. Fordulj meg, ne kapaszkodj az omló partokba. Fordulj meg, lépj be a folyamba, légy a folyamba belépett (sotápanna). Engedd, hogy az állandó változás sodró áradata magával ragadhasson, lépj le önzésed szilárdnak hazudott, csalóka, ingoványos talajáról, engedd, hogy az önzetlenség és az önfeláldozás egyre dagadó árama sodorjon tova, hogy mindenbe beleszövődve, mindenben feloldódva, mindennel kapcsolatba lépve, mindent vállalva, mindent elbírva, mindent befogadva minden sejtedet a megszabadulás kimondhatatlan öröme tölthesse meg. Egyetlen sejtedben a mindenség erői halmozódnak fel, örök jelened egyetlen pillanatában a beláthatatlan örökkévalóság koncentrálódik, karjaid, öled, szíved, egész lényed kitárul a mindentölelő lét valóságában.

Nem lehet tovább mondani. Nincs szó, mely képes volna tovább mondani. Az igazságot nem lehet, nem kell kimondani. Az igazságot élni kell. Mondjuk tovább a bódhiszattva fogadalom jegyében megvalósuló életünkkel.

Nagardzsuna

Nem vész bele a Fennséges
Sem a létbe, sem a nem – létbe.
A szent minden ellentétben
Felülemelkedett.

Ha a lótosz csírájában, mely az iszap vaksötétjében van elrejtve, nem szunnyadozna a fény utáni olthatatlan vágy, virágja sohasem bonthatná ki szirmait a napfényes vízszint felett. Ha a legmélyebb nem-tudásban, tudatlanságban és szenvedésben nem szunnyadna a tudás és a megvilágosodás utáni vágy, sohasem bontakozhatnának ki a Szamszára sötétjében megvilágosodottak. A megvilágosodás csírája a világ legreménytelenebb mélységeiben, a szenvedés poklában is ott honol és ahogyan a messzi múlt korszakaiban támadtak megvilágosodottak, éppenúgy támadnak ma és támadni fognak a jövőben is.

A nyíló lótoszvirág tehát azt mondja nekünk, hogy nem fulladhatunk bele a Szamszára óceánjának csapkodó hullámaiba, a karmikus háló szörnyű szorítása nem fojthat meg bennünket. Van remény, van lehetőség a kibontakozásra, mert a szívünk mélyén ott szunnyad a megvilágosodás csírája, mely ha megelevenedik, mindent átformál, átalakít, kibontja magából a megvilágosodás gyönyörű virágját.

Íme a lótoszvirág – a reménység szimbóluma – a kibontakozás lehetőségének reménységéé. Nem vagyunk elveszett lelkek, ha látszólag magunkra hagyva, minden isteni gondoskodás nélkül hanyódnak is a habok között belebonyolódva a karmikus szövedékbe, hiszen magunkban hordozzuk az isteni csírat, bennünk honol a végtelen és kimeríthetetlen lehetőség s ez több mint akármilyen külső, isteni hatalom kegyelme. A karmikus törvények vas – következetessége, az ok – okozati lánc vaskapcsai abban a pillanatban engednek szorításukból, amint a szívünkben szunnyadó csíra: a tudás és a megvilágosodás utáni vágy megelevenedik és működésbe lép.

Aki valaha – ha csak a legkisebb mértékben is – érezte a szellemi kibontakozás kimondhatatlan boldogságát, annak nem kell magyarázni, mit jelent az a pillanat, amikor az első fénysugár megcsillan a sötétségben otthonos szenvedő lény szemén. Az átalakító, szublimáló képesség csodája minden szellemi kibontakozás s ez a csoda, még ha oly kicsi is, elfelejtethetetlen. Aki a nektár ízét megízlelte – ha csak a nyelve hegyével is – soha nem felejt el többé.

A lótuszvirág a szellemi kibontakozás szimbóluma, a megvilágosodás felé vivő út első szakasza, a belső formák kibontakoztatása és kialakítása, a szemléleti képek megalkotása, felépítése és megelevenítése. A zűrzavarból, a káoszból rend, kozmosz születik. A bennünk szunnyadó megvilágosodás csírájának ki kell hajtania, az öntudatlanul bennünk szunnyadó erőknél formát kell ölteniük, láthatóvá kell lenniük, ki kell kristályosodniuk. Ez a szellemi kristályosodási folyamat a meditáció első, alkotó fázisa, melyet a lótuszvirág szimbolizál. Ha ez a folyamat megindult, a kusza összevisszaság egyszerre értelmet, irányt és célt lel, minden valamely egységes elv szerint rendeződik bennünk, tudatunk örvénybe rántó, ellentmondásos folyamatai elsimulnak és feloldódnak, a szív lótuszsziromai, a tudat figyelme a sugárzó nap irányába fordulnak. Megtörtént a csoda, a nagy átalakulás kezdetét vette, a szemlélet megfordult s most már ellenállhatatlanul tör felfelé, áhított célja felé.

(A Csíra, a Mag megtestesítője Tanni, a Magocska, A Mindenség Szíve is)

De még valamit meg kell itt jegyeznünk. A lótuszvirág beszédes szirmai nemcsak az egyénhez szólnak, nemcsak az egyes ember belső, szellemi fejlődését, kibontakozását szimbolizálják. Szavuk van a közösséghez is. Kimondják azt a nehezen érthető és még nehezebben átélhető magatartási törvényt, mely az ember és ember közötti viszonyt szabályozza:

A Dhammapadam-ból idézem (IV. 50, 58 – 59.) :

Ne törődj azzal, mit tett ez és mit mulasztott amaz, figyelmezz csupán arra, amit magad mulasztottál és magad tettél.

Szenyes iszapban, utak szemetjében bontja ki szirmait a lótuszvirág és szétszórja nemes illatát.

Hasonlóképpen emelkedik ki a közönségesek tömegéből, a vakok gyülekezetéből a bölcs tanítvány, aki okosan figyelmeztet arra, amit a tökéletes Buddha tanít.

Ne törődj vele: rosszak, gonoszak, csalók és gazemberek vesznek körül. Ne törődj vele, hogyan él a másik, ne törődj vele, szavai és cselekedetei fedik – e egymást, ne törődj vele, mennyi hibát hurcol magával. Ne törődj vele! A szívében szunnyadó csíra tiszta, benne is él a megvilágosodás utáni olthatatlan vágy, ha csak hibáit és gonoszságait látod, a Szamszára óceánjának habjait méregeted csupán s nem veszed észre az iszap mélyén szunnyadó csírákat. Ne törődj vele, törődj a csírával, lásd meg társaid szívében is a jóra való igyekezetet, a vágyat mely a kibontakozás felé mutat. Ne törődj vele, te is a Szamszárában élsz, te is bele vagy fonódva a nem – tudás és a szenvedés hálójába, ne törődj ezekkel sem a magad, sem mások életében. Függessz szemeidet arra, ami a szívek mélyén lakik. A lótuszvirág a szamszárából, a szenyes iszaptól, az utak szemetjéből hajt ki, a tudás, a bölcsesség, a szentség csupán a nem – tudás, a balgaság és a gonoszság másik oldala. Formáld át a nem – tudást tudássá, a balgaságot bölcsességgé, és a gonoszságot szentséggé. Emelkedj ki az iszaptól, a szeméttől, törj át fejeddel a kusza fonadékon, emelkedj a habozó hullámok szintje fölé, s akkor mint önmagadban, „a közönségesek gyülekezetében, a vakok tömegében” is megpillantod majd a tökéletesség magját: látod, bizonyos lehetsz benne, magad is a rossz rabságában szenvedsz, ha kibontod a megvilágosodás szíromleveleit, a szívekbe látsz s ott megtalálod majd a jót, a nemest s egyre gyakrabban érzed a drága nektár elfelejthetetlen ízét és a lótuszvirág mindent betöltő nemes illatát.

A Tíz Hatalmasság

A nyíló lótuszvirág kelyhében, a kibontakozott, magasrendű emberi egyéniség központjában, az emberi szív mélyeiben honol a lelkesedés, az önfeláldozás, a szeretet, az áldozat lángja, a szellemi tűz vörös lobogása. E láng heve, az emberi szív melege, a szeretet tüze az az erő, melynek segítségével az ember és a világmindenség tökéletes egysége megvalósul a megvilágosodott tudatban, a bódhiszattva sugárzó testében és alakjában.

„Nem halmozok fát semmilyen oltár tűzéhez” – mondotta a Buddha – „saját bennsőmben gyújtom meg a tüzet. Szívem az oltár, a lángok pedig a megzabolázott én.”

A Tíz Hatalmasság összefonódott, nemes egységbe rendeződő szimbólumai a lótusz kelyhében égő vörös mezőből, a szív tűzéből emelkednek ki. Ez a tíz jel kicsiny és nagy, egyes és egyetemes, ember és világ tökéletes és teljes integrált egységét jelképezi a megvilágosodott tudatban. Mert az emberi lét összetevői és szerkezete egyben a megvilágosodásé is. A legdurvább és legsűrűbb anyagság fokozatától egészen az anyagtalan sok – dimenziós kiterjedéséig, a sötét és tudattalan, de kozmikusán hatalmas őserőktől a legsugárzóbb, tiszta tudatig az egész világmindenség formai lehetőségei mind jelen vannak az ember erőcentrumaiban és megfordítva: nincs a nagy világmindenségben sehol semmi, ami az emberi lény sajátosságaitól, külső anyagi és belső szellemi alkotórészeitől idegen volna. Jelenség és lényeg, részlet és egész, ember és mindenség egy és oszthatatlan, tökéletes és teljes egységet alkotnak.

Padmasambhava-ról a buddhizmus nagy tibeti apostoláról olvassuk életrajzában:

„Arra vágyva, hogy olyan tant találjon, amelyet néhány igen jelentős szóval ki lehet fejteni és amelyet ha alkalmaznak, azonnal hatékonyak, mint a Nap, mely ha egyszer felkelt, azonnal fényt és meleget áraszt, Padmasambhava az Ádi – Buddhához ment a Hog – Min mennybe és megtaníttatott a „Nagy Tökéletesedés Tanára”. Ekkor Padmasambhavát ezoterikus értelemben Vadzsra – Dhára-nak nevezték.”

Az Hog – Min, kiejtve 'Og – Min, szanszkritul Akanistha az Ádi – Buddha mennybe, a Szamszára legmagasabb fokozata, a Nirvána előcsarnoka. Minden bódhiszattva itt időzik, mielőtt inkarnálna, innen inspirálja a földön élő legmagasabbrendű lényeket. Az Ádi – Buddha lemondott a Szamszárából való kilépésről, hogy az itt élő lények vezetését kaphassanak, akárcsak ő maga, akit felfoghatatlanul sok éonnal ezelőtt egy megelőző Buddha inspirációja vezetett.

Jól értsük meg, mit mondanak a szavak. Az emberi természet legmélyén honoló képesség vezet bennünket. Ez az Ős – Buddha a mi igazi tanítónk, mesterünk. Emberi természetünk legmélye, már – már nem is emberi. Ez a legfelsőbb menny: 'Og – Min, már – már a világmindenség határán! Lényünk magába zárja a legmélyebbet és a legmagasabbat, a világmindenség óriás – szféráit és a csíra – parányokat. Mindez egy és tökéletesen emberi. Nézz a látszat mögé, ismerd fel kívül, ismerd fel belül. Ismerd fel és tudatosítsd!

„Vagyok aki vagyok! Én vagyok az!”

Ha pedig ezt megtetted, honnan akkor a félelem? Honnan a jajgatás? Hol a gyengeség? A céltalanság és az értelmetlenség? A gyémánt – valóság csúcsán összezárt lábakkal, egyenes gerinccel, rettenthetetlenül nézel szembe bármi jelenséggel. Csak a Gúnák játéka, csak az erők fátyoltánca. Nem érhet semmi! Sebezhetetlen vagy örökre, mert a szenvedéstől való megszabadulás íme eléretett!

Eszto Fría

Eszto Fría
Perkesze Kosime Ojla Holla
Eszto Fría
Eszla Sztella Kaj Lákrimaj
Fríe Follami Szrúla Nai
Fríe Recipe Dannla Dai
Fríe Dormila Szubla Csjella
Fríe Flajlami Szuprela Terra
Nikássze Szendo Ap Kaj Dann
Transzbraukando La Kwaidan!

Szabad Vagyok

Szabad vagyok
Mert a Mindenség Gyermeke vagyok
Szabad vagyok
Mint a könnyek és a csillagok
Szabadon hullok az űrön át
Szabadon fogadom lenn a halált
Szabadon álmodom az ég alatt
Szabadon szállok a föld felett
Nem köt semmi se fent se lent
Átölelem a Végtelent!

Exkondríta

Excitala Kollala Holla
Sztónbrílala Szólkisze Ammorda
Konszcienna Padmaó Irenda
Driftaminla Amrita Aila
Transzgovila Lonnarna Tienda!

Megidézés

Megidézem a teljesség útját és tudományát
Hogy halhatatlan lelkem drágakő – ragyogása
Elárassza a felébresztett öntudat
Lótuszának mélységes közepét
Engem pedig sodorjon magával az elragadtatás
Hogy legyőzhessek minden bilincset és minden horizontot!

Pollúcse Ella Daszt, Essza Diamanta!

Emelkedj ki az üszkös hamuból, légy Csillagfényű Gyémánt!

Énekes imádságok:

*Jézuska, Jézuska! Figyelj most reám:
Kis szívem, hű szívem, szeret igazán!
Szívemet egészen Neked adom.
Szeress Te is engemet nagyon, nagyon.*

*Jézuska, Jézuska! Én most elmegyek.
Szeress és vigyázz, hogy mindig jó legyek.
A magány Tenéked fájhat nagyon,
Ezért a kis szívemet Nálad hagyom.*

Ezt levélben kaptam az Internetről, Meszli –
Mariann küldte nekem.

BRAUCSILA LÚMA – Átölel A Fény

Benned ragyog a Fény, felizzó drága kincs
Remények virága, olvadó tűzrubint
Amrita – éjeken rád vár a Végtelen
Uránia Szíve, te vagy az életem
Csillagok küldötte, akit már úgy vártunk
Isteni Szeretet, végre újra látunk
Lángjaidban égünk, kiáradunk végre
Arany sugarakkal rajzoljuk az égre

Lelkünk minden titkát, aranyló primgyöngyét
Újjászületünk mind, elérjük a Békét
Mindenség rejtekén Rád találunk megint
Atahira Tanna tűzlángja megérint

Jim Warren: Angyal

Harminc Haiku

Esőkoppanás
Minden kis cseppje hús könny
Gyémántként ragyog

Jó az ősz megint
A csönd parazsa bennem
Kék lángként lobog

Pillangók vagyunk
Szivárvány szárnyainkkal
Lángba repülünk

Ó, te drága gyöngy!
Mennyit sírt szegény kagyló,
Míg megszülettél!

Mivégre a lét?
Maradj csendben, s figyelj:
Szívedben dalol!

Aranyeső hull
Minden kis percben énrám
Isten így szeret

Kin – Ame Folla
En Olla Kobun To Mi
Teó Szoku Ai

Lehullt egy levél
Az ősz reménye bennem
Égi illat – ár

Kék szitakötő
Repült a kis virágra
Gyermeki csoda

Hófüggöny szállong
Szememben a lámpafény
Gyémánt tűzsugár

Aranyként csillan
Napfény egy bogár hátán
Isten gyermeke

Szeretem magam
Isten árva gyermekét
Szívre ölelem

Lángoló prímgyöngy
Ragyog a titkok mélyén
Talán felhozom

Szép szemed mélyén
Látom tűnő sorsomat
Benned ragyogok

Szivárványkristály
Éjek hóleple ragyog
Égő szemedben

Ajándék a lét
Minden perce rejtelem
Isteni titok

Az odaadás
Az isteni szeretet
Égi nektárja

Denevér szállong
Mint nagy fekete pernye
Holdat takar el

Átölel az éj
Fekete selymű ölen
Titkom virrasztom

Oly mély ez a csend
Túl az éj ködén bíbor
Hajnalfény dereng

Álmok rózsája
Kinyíló szirmaid közt
Drágakő ragyog

Minden mosolyod
Érintésed és szavad
Szívemben őrzöm

Fény s árnyék vagyok
Két erő harcol bennem
S feloldja a csönd

Csillagok fénye
Szólít s hív messze szállni
Varázsos éjben

Olvadó rubint
Csillan meg szemed mélyén
Mikor rámveted

Rácsodálkozom
Mennyei önmagamra:
Tán Isten vagyok?

Égben szárnyalok
Angyal akarok lenni
Istenként szóló

Az isteni mag
Ott van a szíved mélyén
Te is megleled

Minden percünket
Bearanyozzák Isten
Örömkönnyei

Álom, béke, fény
Szeretet és szép remény
Minden itt ragyog

ÓM TANNI

ÓM TANNI MADRA HOLLA GOTANNA AILA PROTEKTA MINAÍ!

Áldott Légy Mag, Mindenség Anyja, Az Isteni Szeretet Öt Forrása
Óvj Engem És Szeretteimet!

Kolla Ke Haszta Kóri – Az Út, Amelynek Szíve Van

Para mi solo recorrer los caminos que
tienen corazon, cualquier camino
que tenga corazon. Por ahi
yo recorro, y la unica prueba que vale
es atravesar todo su largo. Y por
ahi yo recorro, mirando, mirando,
sin aliento.

Számomra csak az olyan utakon való haladás
létezik, melyeknek van szívük, bármely út
lehet, melynek van szíve. Ott utazom én,
és az egyetlen, aminek értelme van,
az út végéig haladni. Ott utazom én, és
lélegzet – visszafojtva csak nézek, nézek.

Don Juan, in: Carlos Castaneda: Don Juan tanításai.

Pearl Of Wisdrom

A költészet a Transzcendens Forrás, mely túlrad az időn, téren, átszövi a Mindenséget, felfűzi a kozmikus megvalósulás láncára az élet addig széttényező piciny gondolattelepeit, új fénybe von mindent, és a helyére teszi a dolgokat, az Örökkévalóság tündöklő gyöngysorán.

A Beavatás Hét Lépcsőfoka

Első a Virág, mely égő, tiszta jel
Második az Anya, mely magához ölel
Harmadik a Kétség, mely újra meggyötör
Negyedik a Magány, mely hajszol és megöl
Ötödik a Forrás, mely új életet ad
Hatodik a Szépség, mely belőled árad
Hetedik a Csönd, hol minden felolvad
Boldog aki minden káprázatot felad!

A Kapujanincs Átjáró

- De Mester, hol nyílik a Kapujanincs Átjáró?
- A tisztáson, ahol üde fényben ragyog fel a múlt
- A szakadéokban, ahol sötét tudásod emlékei terhelnek
- A vízmosságban, ahol elsodort életed törmelékei torlódtak össze
- A barlangban, ahová tudatlanságod éjsötét rettenetdémona vetett
- A hegytetőn, ahol kései szerelmed tiszta holdsarlója először ragyogott fel
- A remetelakban, ahol végre szabadon választhattad a magányt
- És az ösvényen, mely mégis visszavezet téged az emberek közé.

A Halál Angyala

Egyetlen kulccsal jár, s megnyit minden zárat
Harc nélkül foglal el erődöt és várat
Lágyan, puhán lépdél, mégis messzire jut
Nem halad Ő úton, hisz Ő maga az Út
Nem fonja be lelkét bús káprázatfátyol
Nem bódul el dórén mámorok borától
Fekete fényével beragyog Ő mindent
El se kerülheted, Ő vezet ki, hidd el!

Paul Brunton: Egyiptom Titkai – Epilógus

És miután bebarangoltam keresztül-kasul járva Egyiptom tiszteleltre méltó ősi földjét és még sok más különös dolgot tapasztaltam, hazafelé irányítottam lépteimet, jó barátom felé, aki örök töprengésbe merülve pihen a Líbiai-sivatag szélén.

- Mondd meg nekem, ó, bölcs Szfinx – kiáltottam –, merre menjek, hogy megpihenjenek fáradt lábaim, amelyek már annyit taposták az élet poros országútját?

És a Szfinx így felelt:

- Intézd kérdésedet ahhoz, akinek magányos gyermeke vagyok, akinek méhéből kikerültem, hogy végigszenvedjem e világ szomorú nyüzsgését. Mert én magam vagyok az Ember és amott van anyám, a Föld. Tőle kérdezd meg!

Kissé odébb mentem tehát és elérkeztem a Nagy Piramishoz. Végighaladtam a sötét folyosókon és lemásztam a föld gyomrába, magába a sötét föld alatti üregbe.

És elmondtam az üdvözlő szavakat, amint illik, Egyiptom legősibb könyvének 64. fejezete és 7. verse szerint:

Üdv! Üdv neked, Szentély Ura, aki ott állasz a földnek közepén!

Ezután leültem a sziklás padlóra, nyugalomba merült lélekkel és türelmesen vártam a feleletet.

Amikor végre megjelent a hatalmas, az Isteni Ház Mestere, kértem őt, hogy vezessen annak színe elé, akit a titkos templom úrnőjének neveznek és aki nem más, mint Földünk Élő Lelke. Ekkor a Mester engedett buzgó esdeklésemnek és egy titkos ajtón keresztül bevezetett a templomba, amely ezen a helyen áll elrejtve. Az Isteni Anya igen kegyesen fogadott, de messze tőlem ülve maradt és felszólított, hogy adjam elő kívánságomat.

Előtte is megismételtem kérésemet:

- Mondd meg nekem, ó, Titkos templom Úrnője, merre menjek, hogy megpihenjenek fáradt lábaim, amelyek már annyit taposták az élet poros országútját?

Hosszan és komolyan függesztette rám tekintetét, mielőtt megszólalt és felelt volna:

- Hét út áll nyitva előtted, ó, Kereső. Annak az embernek, aki titkos csarnokomba be akar lépni, hét lépcsőfokon kell felhaladnia. Hét leckét kell megtanulnia annak az emberi fajtához tartozó lénynek, aki fátyol nélkül akarja megpillantani arcomat. Csak ha mindez utakat beutaztad, ha minden lépcsőfokokon felkapaszkodtál s ha mind a leckéket megtanultad, csak akkor remélheted, hogy lábad nyugodalmat, lelked pedig békességet talál.

Hallottam lágy hangját, amelynek szelídségéből ezredévek ezreinek nyugalma hangzott és amely mégis betöltötte a Templom egész nagy csarnokát.

- Melyek ezek az utak, ó, Isteni Anya?

Ő pedig így szólt:

- Az országút, amely a házak sokaságában, az ösvény, amely a sivatagba, az utca, amely a vörös virágokhoz, a kapaszkodó, amely a nagy hegyekbe, a lejtő, amely a sötét barlangokba, a csapás, amely az örök vándorláshoz és az út, amely a nyugalomhoz vezet.

Én pedig azt kérdeztem:

- És melyek ama hét lépcsőfokok?

És így válaszolt:

- Az első a könny, a második az imádság, a harmadik a munka, a negyedik a nyugalom, az ötödik a halál, a hatodik az élet és az utolsó a könnyörület.

- És melyik az a hét lecke, amelyet meg kell tanulni, ó, Anyám?

És így felelt:

- Az első és legkönnyebb a gyönyör, a következő a fájdalom, a harmadik a gyűlölet, a negyedik a képzelet, az ötödik az igazság, a hatodik a szeretet, és az utolsó, amit végül meg kell tanulni: a békesség.

Én pedig eltöprengtem ezeken a dolgokon.

És ekkor a Titkos Templom Úrnője visszavonult a nagy csarnokból és láttam, hogy mögötte egy nagy aranycsillag volt, a csillagban pedig egy fénylő korona és két ezüst félhold. A korona alatt egy fehér keresztet láttam, a kereszt szárai körül pedig hét vörös rózsa volt elhelyezve.

És mögötte a fal sötétkék színű volt, és azon hirtelen szavak jelentek meg ragyogó fénnel, mintha csak ékkövekből volnának kirakva. Nekem azonban csak a legvégső szavakat volt szabad elolvasnom.

Ezek a szavak pedig a következők voltak:

Mert Egyiptom a tükörképe az égi jelenségeknek és valóságos temploma az egész világnak.

És amikor Egyiptom tapasztalni fogja ezeket a dolgokat, akkor az Úr és Atya, aki a legmagasabb Isten, a leghatalmasabb és a világnak kormányzója, meg fogja vizsgálni az emberek szíveit és cselekedeteit és az Ő akarata folytán vissza fogja állítani őket ősi isteni állapotukba, hogy maga a világ is az ő keze méltó munkájává váljék.

Ezzel, kedves olvasóm, végére értünk az Angyal – verseknek. Sok elmondanivalóm van még, de azok már egy másik könyv anyagát képezik majd. Kísérje szeretet és áldás az utadat!